

Dotknout se nebe

Südtirol Dolomiti Superbike – nejtěžší evropský maraton?

Oblast Jižní Tyrolsko se ve svých propagačních materiálech ráda pyšní mimo jiné tím, že je hostitelem nejtěžšího evropského (ne-li světového) bikového maratonu. Co je na tom pravdy a jak ono to s tou obtížností vlastně je, jsme letos vyrazili zjistit na vlastní kůži. Znáte to, jeden může napsat cokoliv, ale kdyby to byla pravda, byla by chyba neokusit takové sousto! Učinili jsme tak při třináctém ročníku této akce.

Dva dny pro aklimatizaci (řečeno závodnický, přeloženo do běžné mluvy jsme prostě cestu využili, přijeli dřív a rozhlédli se po okolí) rychle utekly a najednou tu byl start. Závod je současně zařazen do seriálu Světového poháru, takže není divu, že jsme na startu zaslechli i češtinu – národnost se tu sešlo 29 (celkem ke 3500 startujících). My však, jako jedni z mála, jsme tu neměli tři velmi žhavá želízka. Ivan Rybařík i Martin Horák byli řazeni mezi favority na celkové umístění v top ten a bez šancí nebyla ani čerstvá mistryně republiky v této disciplíně Barbora Radová. Nu což, vím to, hřeje to mé srdce fandy; ale v boji s trátí mi to stejně nepomůže.

Přestože tato oblast patří Itálii, je tu němčina a převažujícím jazykem. Já tedy používám německá jména měst a hor, když si v hlavě promítám, co vše mě čeká. Při posledních předstartovních přípravách jsem si připadal trochu jako Štěpán Šafránek z oblíbené sagy o básnících, když před prvním vážným rande sumarizoval své dosavadní zkušenosti se ženami. Ani já nešel do tohoto podnikání, aniž by mi chyběla představa, co taková akce obnáší. Atmosféru závodu tohoto formátu jsem ale opravdu ještě nezažil.

Kdo umí, ten umí

Naše původní obavy z neprostupného terénu, kde by nepropadl ani špendlík, se naštěstí nepotvrdily. Organizátoři využili bohatých zkušeností z dvanácti předchozích ročníků a dohodli zabezpečit hladký průběh startu. Celé pole rozdělili do několika vln (ženy kategorie Elite v půl osmé, dvacet minut poté elitní muži a po osmé hodině přišly na řadu ostatní kategorie – hobby – v desetiminutových intervalech). Zařazení do vln bylo určeno při registraci podle jednoduché matematiky: kdo se dříve přihlásí, bude vepředu. Ve čtvrt na devět jsem tak začal s důsledným průzkumem trati a závodu i já se svou vlnou.

Po manifestačním průjezdu úzkými uličkami v Niederdorfu, kde by se jen stěží dokázala vyhnout dvě auta, přišlo první stoupání. Ač jsem byl zhruba v polovině skupiny, nezbylo mi, než akceptovat šnečí tempo jezdců před mnou. Byli obrábáni do vzrušené debaty a z posunků směřujících na dámskou partičku bylo vidět, že o něčem jistě důležitém. Toto 22 km dlouhé stoupání na Silvesterplatz poskytlo naštěstí dost prostoru pro uplatnění vlastních ambicí a rozčlenění balíku do malých skupinek se zhruba stejnou výkonností. Následné kilometry ukázaly, že to bylo pro další části závodu dosti důležité. Po šplhání totiž přišel ostrý sjezd po šotolině a asfaltu, kde se v některých pasážích rychlost na sypkém podkladu blížila k šedesátce. Vše ukončil

Dolomiti Superbike Marathon Jižní Tyrolsko, Itálie 8. 7. 2007 (třináctý ročník)

dlouhá trasa 119 km, převýšení 3853 m
krátká trasa 60 km, převýšení 1785 m
info www.dolomitisuperbike.com

náročný singletrack, kde nejvíce vynikly rozdíly mezi technikou jízdy bikerů a silničářů. Zatímco první jej projeli bez sebemenších problémů, většina zástupců druhé skupiny volila pěší sestup. Leckdo se může ptát, co že pohledávají vyznavači silniční cyklistiky na MTB maratonu. Odpověď se skrývá v popularitě a vysokému kreditu, který má závod nejen mezi místními cyklisty.

Okamžiky zvané NEJ

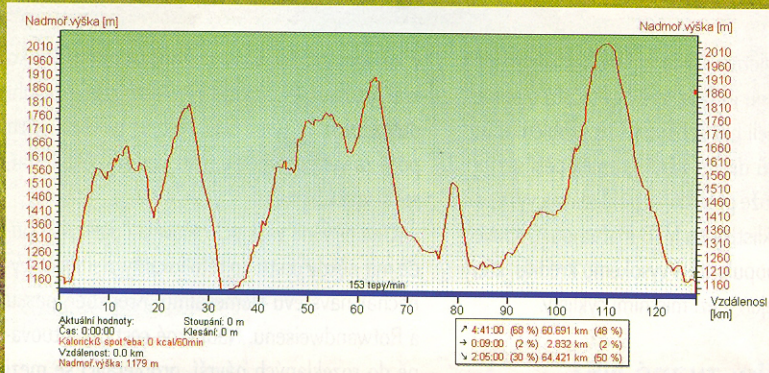
S rozdílnou úrovní techniky jízdy jsem se setkával i později, zejména ve střední části závodu. Po rovinaté pasáži vedoucí do Innichenu (byla tu sprinterská prémie, ale to nás ostřílené požitkáře nechávalo chladnými) totiž následoval asi nejtěžší úsek závodu. Téměř 30 kilometrů vedlo oblastí Národního parku Sextener Dolomiten. Většina cest zde byla vysypána jemnou šotolinou (celkem byla údajně na 69 % povrchu trati), ovšem v některých úsecích bylo nutné zdolávat „kamenopády“, které vytvořilo jamí tání. Náhorní pláň pak nabídla i specifický úsek po úzké cestičce z dřevěných trámů poskládaných napříč bažinou. O její zrádnosti se přesvědčil jezdec předemnou – neudržel stroj na kluzkém povrchu a probořil se do měkké hmoty téměř po úroveň nábojů kol. Jen to hezky mlasklo a plášt se jako nůž zakrojil do bahna. Jeho vydolování však připomínalo spíš marný zápas rytířů s Excaliburem, mečem vetknutým

v kámen. Jezdec však nakonec podobně jako král Artuš uspěl, stal se vyvoleným, který mohl pokračovat ve svém boji. Kdo se tu však nejen potil za výsledkem, ale také sledoval okolí, musel si vrnět blahem.

Ona nirvána však pokračovala i dále. Kdo bude mít někdy cestu do této lokality, neměl by vynechat návštěvu Nemesalmu, Kreuzbergpassu a Rotwandweisenu. Nádherné cestičky situované do rozeklaných návrší, proplétající se mezi bujnou vegetací, prokládané krátkými ostrými výjezdy a singletracky mezi bílými skalami dávaly chvílemi zapomenout na daň v podobě palčivé bolesti svalů, kterou si neustále změny tempa a zdolávání ostrých stoupání vybíraly.

Občerstvovací stanice na nejvyšším bodě této partie (1930 m n. m.) neznamenala signál pro odpočinek. Následné klesání o téměř 700 výškových metrů přes Sexten vyžadovalo od jezdců absolutní soustředění a notnou dávku jízdní virtuozity. Sypané cesty, tu křížící sjezdovku, jinde kamennou lavinu nebo nezpevněný lesní povrch, neodpouštěly sebemenší chybu. Kromě jezdců zde citelně trpěl i materiál. Pískání při

Dolomiti Superbike řečí grafu.

stisku pák a pastelově modrá barva kotoučů naznačovaly, že více jak dvanáct kilometrů z kopce je těžkou zkouškou i pro ně. Odpočinout jim, ne však jezdcovým nohám, dal následující kopec přivádějící závodníky na další vrchářskou prémii na Haunoldhütte (opět jsme ji s ledovým klidem překonali neměnným tempem). Zde byla cesta plná velkých balvanů. Kdo neovládal trialové umění, volil pomalejší, ale výrazně jistější zdolávání kopce po svých, s kolem po boku.

Lámání chleba

Sjezd znovu do Innichenu vedl po sjezdovce a opět prověřil kvalitu brzdového obložení. Nohy však stále zůstávaly v permanenci. Přesun po asfaltové cyklostezce do Toblachu, ostrá levá zatáčka okolo Mahlerova oblíbeného Grand hotelu a pak opět práce hodná nadšeného bikera: mírné, asi desetakilometrové stoupání proti proudu říčky Rienz po místní „červené“. V této části závodu bylo jen málo těch, kteří si dokázali

vychutnávat panoramata tvořená horskými jezeiry Toblachesee a Dürrensee. Většinu se v hlavě honily myšlenky, co asi připravili pořadatelé jako bonbónek na závěr.

Z Toblachu k nejvyššímu bodu celého závodu bylo třeba nastoupat více jak 700 výškových metrů! Není snad ani třeba zmiňovat, že to bylo spojeno s mnoha kilometry (konkrétně dvaceti) bez možnosti odpočinku. Pomalé, ale jisté ukrajování trasy nás přivedlo na Schluderbach. V průběhu tohoto zaručeně posledního kopce (ujišťoval mne o tom alespoň fanoušek u trati – jaká to náhoda, že Čech, Bob Damek, manžel Ludmily, která také zápasila s dlouhou tratí) byla i poslední občerstvovací stanice. Nejen mne, ale jak jsem si později potvrdil, i velkou řadu dalších účastníků zmátlo její situování do dvou třetin stoupání. Vždyť po bufetu přece zákonitě následuje lehčí pasáž! Zde naopak přišel další šplh na čas, kde tyč či lano nahradila kolmice proti vrstevnicím, a to navíc na otevřené planině, kde o rychlosti rozhodoval nejen sklon, ale i vítr.

Apart hotel Germania a nafukovací brána poslední horské prémii (myslíte, že nyní už jsme spurtovali?) byly neklamným znamením, že s nabíráním výšky je pro dnešek konec a do cíle bude následovat už jen klesání. Jen zachovat chladnou

hlavu a nepouštět se do neuvážených akcí! Zpomalené reakce dané nahromaděnou únavou by mohly mít za následek fatální chybu a pád. Silniční pasáže totiž dovolovaly uhnět skoro sedmdesátikilometrovou rychlostí, lesní úseky pak byly kvůli splaveným kamenům velmi technické. Po dosažení údolí a vesničky Prags čekalo na jezdce už jen pár závěrečných kilometrů ovinutých těsně okolo cílového města Niederdorf. Průjezd špalírem skandujících diváků a jemné pípnutí čipu po průjezdu cílovou branou znamenalo vysvobození a velkou úlevu.

Nezapomeneme!

Dokončil jsem určitě nejnáročnější maraton, který jsem kdy jel, a možná opravdu nejtěžší evropský (minimálně jeden z nejtěžších). Svůj přívlastek Super si absolutně zaslouží. Jeho náročnost netkví v extrémně těžkém terénu, obtížné singletracky zabírají jen necelá dvě procenta trati a lesní cesty pak jen dalších 3,5%, jeho „předností“ je převýšení 3853 metrů na 119 kilometrech. Přestože bychom tuto hodnotu dokázali nalézt i na některých akcích konaných na našem území, zde je třeba brát v potaz rozdílný „standard“ nadmořské výšky. Téměř všechny vrchařské prémie byly nad úroveň naší nejvyšší hory Sněžky a výraznější odpočinek nenabízely ani následné dlouhé sjezdy. Dolomity prostě mají své neopakovatelné kouzlo, pro Čecha i nádech exotiky. Kdo jednou zažije tuto atmosféru, ale i povahu a přívětivost zdejších lidí, pochopí každoročně rostoucí zájem o účast a přítomnost i cyklistů jindy preferujících spíše silnici.

Naši se ve výsledcích začali objevovat kdesi od dvacáté přičky dále (muži Elite, ženy se blýskly dvěma druhými místy – Damková na dlouhé a Bublová na krátké trati –, hobby muže 1 dokonce porazil do jednoho na hlavu náš Jaroslav Stadherr). Krátce jsem jim v mysli pogrataloval, ale jinak mi to vlastně bylo úplně jedno. Dolomiti Super Bike je orgasmus, který doznívá velmi dlouho a dává zapomenout na vše okolo vás. Dotkl jsem se tu nebe!

Eda Pinkava

Foto: Lenka Nováková

